

[Gert Petersen]

noget som helst fornuftigt formål, tværtimod. Forrykkelsen af balancen i overgangsperioden kan tjene et meget ufornuftigt og et meget farligt formål.

Det er årsagen til – og det er ganske rationelt og gennemtænkt – at vi især fremdrager de nye masseødelæggelsesvåben, men vi gør det uden at ignorere de eksisterende masseødelæggelsesvåben og de eksisterende konventionelle våben. Det fremgår af den første del af det dagsordensforslag, vi har fremsat.

Så skal jeg i øvrigt sige, at hele problematikken omkring balancen naturligvis er meget central, og her må jeg ganske enkelt anholde nogle bemærkninger, ministeren er kommet med, og spørge, om hun er i stand til at dokumentere disse bemærkninger. Det, der står, det, ministeren har sagt, strider imod alt, hvad man i øvrigt får oplyst. Jeg må tro, at det er forsvarrets efterretningstjeneste, der har sendt Hetler i byen for at finde oplysningerne. Ministeren sagde nemlig:

»Tidligere rådede USA over en betydelig overvægt med hensyn til atomvåben, men nu er der tilnærmelsesvis lighed mellem de to supermagter på dette område.«

Dette var der flere af de mere godtroende ordførere fra de borgerlige partier der henholdt sig til og påberåbte sig.

Jeg står her med bogen »The Military Balance« for 1977-78, udsendt af det institut i London, som jeg tidligere talte om, Institutet for Strategiske Studier. Måske er det noget vrøvl, der står i den, måske er det østlig propaganda, men undskyld mig, det er altså regeringen selv, som gratis har sendt mig denne bog, formodentlig fordi regeringen mente, at det var noget, vi havde godt af at læse. Her finder jeg på side 79 en oversigt over den amerikansk-sovjetiske strategiske balance, og her har man talt op, hvad der er af sprængladninger, altså nukleare sprængladninger, som parterne er i stand til at aflevere, det vil sige med raketter eller på anden måde, pr. fly. Det oplyses i en fodnote, at man angiver antallet af mål, som hver side kan angribe, og kun afleveringsinstrumenter, afleveringsredskaber, som kan angribe hvert sit mål, er inkluderet i optællingen. Her oplyses altså, at USA råder over 11.330 sprængladninger, som kan afleveres, medens Sovjetunionen råder over 3.826 sprængladninger, som kan afleveres. Ministeren kan få oversigten i

regeringens eget nedrustningsudvalg; det er dér, vi får den.

Der er altså ikke tale om en tilnærmelsesvis lighed mellem de to supermagter på dette område. Jeg vil meget gerne bede ministeren om dokumenteret at afkræfte de tal, som er fremkommet fra instituttet i London, og som vi bruger i et af regeringen nedsat udvalg, nemlig nedrustningsudvalget, eller at afkræfte det, som ministeren har sagt i sin egen redegørelse.

Så vil jeg sige yderligere om spørgsmålet om balancen: det er blevet spurgt, hvorfor vi har ønsket denne debat. Det er den sædvanlige motivforskning, og Gud hjælpe mig, om ikke kommunevalget kom med ind i billedet. Vi tillægger altså FN's ekstraordinære samling en lidt større global betydning end kommunevalget, og det er hensynet til FN's ekstraordinære samling og til dette folketing som det folkelige redskab, som skulle forbedre Danmarks indsats på denne samling, som har gjort, at vi har fremkaldt denne debat.

Et andet hensyn er, at vi føler, at den nuværende udvikling er dødsensfarlig. Hr. Palle Simonsen modsagde mig, han kunne ikke være enig med mig, når jeg sagde, at kaprustningen øger sandsynligheden for verdenskrig, han ville egentlig, havde jeg indtryk af, mene tværtimod. Men det er altså ikke alene os, det er f. eks. også det svenske nedrustningsinstitut, SIPRI, som er kommet til den konklusion, og det var dem, jeg citerede.

Jeg lagde mærke til, at hr. Lasse Budtz, socialdemokratiets ordfører, i sit indlæg sagde, at der er en risiko for, at balancen forrykkes på et eller andet tidspunkt i fremtiden, det er en reel risiko. Det, der er vort synspunkt, er, at når denne balance forrykkes, hvis den forrykkes, så øges naturligvis faren for krig ganske væsentligt. Hvis det f. eks. bliver muligt at opspore de u-både, som i dag er bevæbnet med raketter, og som man stadig væk ikke rigtig kan opspore fra supermagternes side, så vil det også være muligt for en supermagt, som ønsker at iværksætte en krig, at vinde denne krig ved et første slag og hindre modparten i at foretage de straffekationer, som ellers spiller en så stor rolle i den øjeblikkelige strategi. Det er årsagen til, at SIPRI kommer til det resultat, at kaprustningen øger faren for verdenskrig.